

[Statsministeren.]

Kasse var betroet ham længe før Departementschef Dalhoffs Tid, og at der ikke før i Tiden fandtes nogen befaleet Revision af Ministeriernes Kasser og Regnskaber. Revisionen blev foreslaaet indført af vort forrige Ministerium; den blev vedtaget lige inden vor Afgang, og den blev organiseret af vore Efterfølgere, Venstres Ministerium. Hvad angaar Departementschef Dalhoff, blev han ansat som Departementschef i Efteraaret eller sent paa Sommeren 1924, og det er neppe ukendt, at han blev forholdsvist ildt modtaget, fordi hans Ansættelse betegnede et Brud paa Juristernes Forrettigheder.

Det ærede Medlem Hr. Holstein blandede i det meget, han sagde, og som var i høj Grad sammenblandet og Vidnesbyrd enten om Misforstaaelser eller om mindre god Villie, ogsaa den tidligere Departementschef ind i Sagen, hvad jeg synes var ganske uforment i denne Forbindelse i hvert Fald. Jeg skylder vist at oplyse, at da jeg blev Minister i Foraaret 1924, var der ingen Departementschef; han var suspenderet af min Forgænger; og da det jo ikke kunde vedblive efter mange Maanedes Forløb at gaa paa den Maade, maatte jeg ønske at faa ordnede Forhold og fik det altsaa ved den Afskedigelse, som heller ikke før er blevet kritiseret her i Rigsdagen. Jeg har ikke paa noget Stadium af den Aрендrukske Affære taget hverken Parti eller Standpunkt til selve denne Sag, og jeg agter heller ikke at gøre det, før Undersøgelsen, som jo nu er overladt til den juridiske Myndighed, er afsluttet. Men jeg erkender gerne, at naar en Mand af uvedkommende Grunde angribes, en Mand, om hvem jeg ved, at han er en retsindet og hæderlig Statstjenestemand, saa føler jeg mest Trang til at stille mig ved hans Side, fordi jeg maa se disse Angreb som uberettigede eller stærkt overdrevne. Jeg ved, at Dalhoff i Pressen er blevet udpeget som Socialdemokrat, og det vilde naturligvis være en svær Anklage mod ham. Jeg har imidlertid aldrig vidst noget om dette Forhold, og da jeg derfor i Pressen saa ham betegnet som Socialdemokrat, blev jeg yderst overrasket, og saa spurgte jeg Dalhoff, om Bladet havde Ret; og han svarede ærligt: Nej, jeg har aldrig sluttet mig hverken til Deres eller noget andet politisk Parti. Jeg kan forstaa, man skal lide for sin Overbevisning — det har mange Socialdemokrater maattet gøre —, men jeg kan ikke godkende, at man ogsaa skal lide uden Undersøgelse og Dom for en formodet Overbevisning.

Det ærede Medlem Hr. Holstein mente, han kunde tale paa det menige Folks Vegne, ja, endog paa socialdemokratiske Vælgeres Vegne. Jeg tror, det ærede Medlem skal nøjes med at tale paa sine egne Vegne. Det vilde i alt Fald klæde ham bedre end ogsaa at tale paa Modstanderes Vegne. Jeg tror, der i det menige Folk, som det ærede Medlem talte om, er en særdeles sund Retsopfattelse, hvis fornemme Bud er, at ingen skal dømmes uden Undersøgelse, at ingen tiltalt skal dømmes uden at have haft Adgang til at forsvare sig, at ingen skal afskediges uden gyldig og bevislig Grund. Disse Grundsætninger hylder det ærede Medlem ikke. Det har han ved sin Tale foreleden tilstrækkeligt dokumenteret. Derfor er han ogsaa i højeste Grad i Uoverensstemmelse med det sunde menige Folk, han kender saa lidt til. Det ærede Medlem fremsatte i Slutningen af sin Tale en Sigtelse, som han ved Lejlighed bør belægge med andet end de tomme Ord, han forsøgte sig med her. Det ærede Medlem udtalte en Frygt for, at Regeringen skulde handle ud fra Grunde, som intet har med de faktiske, for Alverden tilgængelige Forhold at gøre, og sagde direkte henvendt til mig: Prøv ikke paa af Grunde, som ikke vedrører det saglige... Saa blev det ærede Medlem ganske vist afbrudt, og han fik aldrig fortsat den Sætning, men det var ogsaa tilstrækkeligt. Jeg tilbageviser fuldkommen kategorisk det ærede Medlems Sigtelse. Han savner enhver Ret til disse Antydninger. Han skylder, hvis han vil handle som ansvarsbevidst Mand, at oplyse med saglige Grunde, om han har Støtte for sin Formodning. Hvis det ærede Medlem vil søge at bevise denne Sigtelse, ved jeg, at han vil være ude af Stand dertil. Der er i denne Sag paa ethvert Trin af Sagens Behandling nøje vaaget over, at der ikke skulde ske Afgørelser hverken til den ene eller den anden Side, som ikke var bestemt af strengt saglige Hensyn, og netop for at ikke noget saadant skulde komme til at foreligge, gik man efter moden Overvejelse til det Skridt, som i og for sig var opsigtsvækkende nok: at bede Rigsadvokaten om at foranstalte en retslig Undersøgelse af den hele Sag. Det synes dog at tyde paa, at der ikke fra vor Side har været andet end saglige Grunde, der har bestemt vor Handlen, og at vor Handlen er bestemt af Ønsket om virkelig at komme til Bunds i denne Sag og faa lagt klart baade, hvad der er sket, og hvad Grundene er til, hvad der er sket, og faa klarlagt, om nogen med Rette kan sigtes for at have været medskyldig eller med-